

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku K. N.
przy uczestnictwie J. N.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej

rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 października 2016 r., którym Sąd Okręgowy – po rozpoznaniu sprawy o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między uczestnikami, na skutek apelacji obu stron od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 22 maja 2015 r. – zmienił częściowo zaskarżone postanowienie w ten sposób, że ustalił, iż udziały uczestników w majątku wspólnym są równe i zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika spłatę w kwocie 154 020,50 zł, płatną w trzech ratach: pierwsza w wysokości 54 020,50 zł – do dnia 31 października 2016 r., druga w wysokości 50 000 zł – do dnia 31 października 2017 r., trzecia w wysokości 50 000 zł – do dnia 31 października 2018 r. z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności, odrzucił apelację uczestnika w części dotyczącej żądania rozliczenia nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny, a w pozostałej części apelację uczestnika oraz w całości apelację wnioskodawczyni oddalił. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., skarżąca wniosła „...o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (...)”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że wniesiona przez nią skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sady obu instancji oceniły zgromadzone w sprawie dowody w sposób uchybiający regułom z art. 233 § 1 k.p.c., a ponadto nie odniosły się „...do kwestii wychowania dziecka i zajmowania się gospodarstwem domowym w perspektywie art. 43 § 3 k.r.o. (...)”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Jej wywody, sprowadzające się głównie do próby zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, nie mogą odnieść zamierzonego skutku, ponieważ podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej od rozpoznania.